

SPORT

Egy hálátlansággal vádolt futó esete

Valakire rásütni a hűtlenség bélyegét, súlyos vádnak számít. Sokszor talán bele sem gondolunk, vajon miért nevezzük egyik-másik társunkat hálátlannak. Talán azért, mert az együtt eltöltött idő, a tőlünk kapott kisebb-nagyobb jótétemények után barátunk, rokonunk, ismerősünk a saját boldogulását keresve továbbáll, a jövőjét máshol, más körülmények között biztatóbbnak ítéli? A bűcsű okozta szomorúság, a hirtelen támadt úr gyorsan mondatja velünk a hálátlan jelzót. Mindezen talán az emberi gyarlóság megnyilvánulása, talán valós érzés.

Nagy István atléta nem hűtlen ember, sokan most mégis annak nevezik. Pedig nem történt semmi más csak az, hogy a Hevesi SE futója szép sikerekkel a háta mögött 26 évesen régi egyesületét elhagyta, s az Újpesti Dózsához igazolt.

Nagy István sokra vitte hevesi sportolónaként. 1982-ben az athéni Európa-bajnokságon az ötödik helyen végzett, minimális különbséggel maradt el a dobogós helyezéstől. Ez a teljesítmény a rendkívül tömör sprinter mezőnyt ismerve mindenképpen elismerést érdemel. Volt ezenkívül fedettpályás EB-n ezüst- és bronzérem, nyert magyar bajnoki címetek. Erre a szintre hevesi edzőjével, Tóth Gyulával jutott el. Természetesen a kis város közkedvelt polgárai közé tartozott, majd mindenki a kedvét kereste. Már-már legenda számba megy, hogy miként építettek, mondhatni csak neki egy télen is használható futópályosót. Az egyesületnél nem volt más hozzá mérhető atléta. Mindössze ketten voltak elsőosztályú minősítésűek, a másik is az ő révén került a városba, cseh-szlovák felesége szintén futó.

Nemrégiben történt átigazolása nagy port vert fel. Pedig az elítélő szavak minden bizonnyal egy vitatható nézetből fakadnak, amely sajnos a magyar atlétikára jellemző. Ha valahol megtalálnak egy tehetséges sportolót, felfedezői körömszakadtukig őrzik, ragaszkodnak hozzá, hiszen eredményei nekik is jól jönnek: igazolják, hogy eredményesen dolgoznak. Az csak kevesek gondolatmenetébe fér bele, hogy a tehetséges atlétának olyan helyen kell edzenie, versenyeznie, ahol a körülmények jobbak, s talán még a szakértelem is nagyobb. Ez utóbbit persze nem szívesen ismeri be senki, de a tények, az atlétikában a kézzel fogható eredmények, a szavaknál sokkal inkább a bizonyítók erejűek.

— Engem mindig úgy neveltek, hogy az utasításokat szó nélkül tartsam be, s mivel az eredmények jöttek, nem is volt kifogásom a módszer ellen — véleke-

dik a hálátlansággal vádolt futó. — Mégis, egyszer elérkezett a pont, amikor beláttam, nincs értelme tovább halogatni a jobb körülmények közé kerülést. Kiváncsi vagyok, ki az a magyar sprinter, aki nemet mondana az ország legjobb futó edzőjének tartott Oros Ferenc hívó szavának. Eszem ágában sincs megkérdőjelezni régebbi edzőm szakértelmét, az viszont tény, hogy a Dózsánál egészen más munka folyik. Oros egyszerűen fanatikus, amit csinál, azt szeretettel végzi, ez a hobbija. A csoport tagjait egyenrangú partnerként kezeli, mindenkivel azonos energiával foglalkozik. Pedig a társaságban ott van Bakos György, Kovács Attila és Menczer Gusztáv is, hogy csak a legjobbakat említsem.

Van már gyakorlati haszna is az átigazolásnak?

— Oros az első pillanatban feltárta, hogy melyek a futásom hibái, s most a helyes mozgást gyakoroljuk. Néha eddig még nem tapasztalt érzés lesz úrrá rajtam, amikor arra jövök rá, hogy milyen jól esik a futás, mennyivel harmonikusabb a mozgásom.

Talán nem bántó, ha megkérdem: erre 26 éves korában kellett ráébrednie? Talán ma már előbbre tartana, ha korábban, bátrabban vállalta volna a szakítást, vállalta volna az újat. S még egy gondolat: évekkorábban még esetleg a hevesiek is könynyebben szemet hunytak volna a távozása jelet.

— Utólag okosabb vagyok. Hívtak a fővárosba négy évvel korábban is. Most már tudom, akkor kellett volna eljönni. Persze, az is lehet, hogy fiatalabb korban a vidéki fiú elkallódik a nagyvárosi forgatagban. Ami a korábbi távozás mellett szólt volna: ha előbb eljövök, kevesebbet kapok a hevesiektől, s akkor ma talán kevésbé haragudnának rám.

Miben reménykedik egy olyan korban levő atléta, akire már sokan csak legyintenek, öregnek tartják. Igaz a jelzőkkel vigyázni kell, hiszen 1985-ben sikeres évet zárt, bajnokságot nyert, 100 és 200 méteren is győzött a Budapest Nagydíjon, első lett az Európa Kupa B-döntőjében.

— Aki öregnek tart, annak csak két „kollégám” nevét említeném. Az olasz Mennea világrekorder, a lengyel Woronin Európa-csúcstartó. Már egyikük sem volt tizenéves, amikor még sok sikerben volt részük. Remélem, még előttem is több versenyzői év van. Az utóbbi időben különben is új erőre kaptam. 1986 egyébként majd sokat elárlal a lehetőségeimből, az Európa-bajnokság évében választ kapok majd néhány nyitott kérdésre.

Térjünk át konkrétabb dolgok-

ra. Jól megél az önhöz hasonló képességű magyar atléta a sportból? Nem kellene már most inkább a későbbi „civil” életre gondolni?

— Aki eléri a nemzetközi minősítést, az már elég szép pénzhez jut. Ehhez jönnek még a külföldi szereplések, szóval érdemes dolgozni a jobb eredményért. Ha valakinek megismerik a nevét és sorozatban hívják külföldi versenyekre, olyan összegeket kereshet, amiről más területen nem is álmodhat. Igaz, hogy nagyon sok jó futó van a világon, de az első lépéseken már túl vagyok. A képzeletbeli kapun az egyik lábamat már betettem, szeretném mihamarabb a másikat is behúzni.

Napjainkban kevés az olyan magyar atléta, akit mindenhol szívesen látnak a versenyrendezők. Hova sorolja magát közöttük?

— Azt hiszem, Szalma, Bakos és Pálóczi után már én következem. S, hogy előbbre rukkoljak az általam megjelölt rangsorban, többek között azért is döntöttem az átigazolás mellett. Remélem utólag nem bánom meg, hogy így határoztam, s ha lesznek eredményeim, a hevesiek sem vádolnak majd hálátlansággal. Hiszen én nem haragszom senkire, szeretném, ha rám sem haragudnának.

(i. n. i.)